

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **N. K.**, zastoupena Mgr. Sergeyem Zaripovem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 2. 2019, č. j. 57 A 14/2018 - 61,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 2. 2019, č. j. 57 A 14/2018 - 61, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 6. 10. 2017, č. j. OAM-1963-7/ZR-2017, Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán I. stupně“), podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), zrušilo žalobkyni platnost povolení k trvalému pobytu na území České republiky, protože předložila osvědčení o znalosti českého jazyka, které neodpovídalo skutečnosti (žalobkyně nesložila požadovanou jazykovou zkoušku). Zároveň byla žalobkyni podle § 77 odst. 3 tohoto zákona stanovena lhůta k vycestování, a to do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Žalobkyně napadla výše uvedené rozhodnutí odvoláním, které žalovaná rozhodnutím ze dne 12. 1. 2018, č. j. MV-138403-4/SO-2017, zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

II.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalované žalobu u Krajského soudu v Plzni (dále též „krajský soud“), který shora označeným rozsudkem rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud shledal důvodnou námitku nedostatečně zjištěného stavu věci stran závěru správních orgánů, že žalobkyně nesložila úspěšně jazykovou zkoušku. V dané věci proti sobě stojí dvě listiny; na straně jedné platné Osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky ze dne 27. 8. 2014, evidenční číslo dokladu: CZ-2014-152 (dále též „osvědčení o vykonání jazykové zkoušky“), vydané ředitelem jazykové školy a na straně druhé sdělení téže jazykové školy, dle něhož žalobkyně zkoušku nevykonala, což potvrzuje doložený evidenční list o průběhu zkoušky podepsaný členy zkušební komise. Obsah těchto listin je v jasném rozporu. Bez dalšího dokazování a odstranění tohoto rozporu se nelze přiklonit k jedné ze dvou možných skutkových verzí. Správní orgány proto měly provést navrhané důkazní prostředky (výslech ředitele jazykové školy a členů zkušební komise) či další důkazní prostředky tak, aby byl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností. Jelikož takto nepostupovaly, zatížily řízení vadou, která má přímý vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podala žalovaná (dále též „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 Azs 430/2018 - 13, týkající se skutkově obdobného případu cizince, který v roce 2014 na stejné jazykové škole napodruhé nevykonal jazykovou zkoušku a v řízení předložil osvědčení o jejím vykonání. V daném případě Městský soud v Praze žalobu cizince zamítl a Nejvyšší správní soud toto rozhodnutí potvrdil. Stěžovatelka je přesvědčena, že dokumentace o průběhu konání zkoušky prokazuje (shodně jako v odkazovaném případě), že žalobkyně u jazykové zkoušky neuspěla, neboť v části čtení s porozuměním nezískala potřebný minimální počet bodů a v ústní části žádný bod. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že rozsudek č. j. 1 Azs 430/2018 - 38 není na její věc přílehlavý. Zásadní skutkové odlišnosti shledává zejména v tom, že v předmětném rozsudku žadatel nenamítal nesprávnost či nevěrohodnost listinných důkazů předložených jazykovou školou, kdežto žalobkyně od počátku tvrdí, že archy a dokumenty byly vyplněny obyčejnou tužkou a vyplněné odpovědi jsou psány jiným stylem písma, než jaký má ona. Dále se stěžovatelka nevypořádala s jejími důkazními návrhy na výslech svědků a provedení znaleckých posudků textů a osvědčení. Stěžovatelka měla své námitky uplatnit již před krajským soudem. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

pokračování

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost je důvodná.

[8] Podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *[m]inisterstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinci byl trvalý pobyt povolen na základě předložených padělaných anebo pozměněných náležitostí nebo náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatně pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.* Ustanovení § 70 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců stanoví, že *[c]izinec je povinen k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložit doklad prokazující požadovanou znalost českého jazyka vydaný osobou uskutečňující zkoušku znalosti českého jazyka v rozsahu stanoveném prováděcím právním předpisem vydaným podle § 182a odst. 1 písm. a) (dále jen „zkouška z jazyka“), není-li dále stanoveno jinak.*

[9] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žalobkyně předložila v řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu na území ČR osvědčení o vykonání jazykové zkoušky. Poté jí bylo dne 6. 1. 2015 vydáno povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců a současně jí bylo přiznáno právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta na území Evropských společenství podle § 83 odst. 1 téhož zákona.

[10] Dne 1. 7. 2017 správní orgán I. stupně zahájil řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobkyně. K tomuto postupu přistoupil na základě přípisu Střední průmyslové školy strojírenské a Jazykové školy s právem státní jazykové zkoušky, se sídlem Heverova 191, Kolín IV (dále též „jazyková škola“) ze dne 23. 5. 2016, podle něhož se žalobkyně dne 27. 8. 2014 jazykové zkoušky sice zúčastnila, nicméně ji nesložila a nebylo jí vydáno osvědčení o jejím vykonání. Vyjádření jazykové školy dále obsahuje identifikační údaje a evidenční číslo žalobkyně, které je totožné s evidenčním číslem uvedeným na osvědčení o vykonání jazykové zkoušky, které žalobkyně přiložila ke své žádosti o povolení k trvalému pobytu. Ve správním spisu je dále založen evidenční list uchazeče o vykonání jazykové zkoušky, kde jsou identifikační údaje žalobkyně a přidělený kód CZ-2014-152, odpovědní listy a potvrzení o výsledku zkoušky, přičemž na všech listech je uveden totožný kód uchazeče (CZ-2014-152). Dle těchto záznamů uchazeč nesplnil jednu z písemných částí testu (nezískal požadovaných 12 bodů), a nebyl připuštěn k ústní části zkoušky.

[11] Žalobkyně na zahájení řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu reagovala dne 22. 9. 2017 vyjádřením. V něm uvedla, že si je jistá, že osvědčení obdržela přímo od zkoušejícího přítomného po celou dobu u zkoušky. Nerozumí tomu, proč je v protokolu o zkoušce uveden tak malý počet bodů. Navrhla provést znalecké posudky, kterými by byla ověřena pravost osvědčení o vykonání jazykové zkoušky a podpisu na něm, a dále přezkoumány testy celé rodiny pro vyloučení možnosti, že je někdo upravoval; její test je totiž vyplněn pouze obyčejnou tužkou a písmo se nápadně podobá písmu z testů ostatních členů její rodiny. Zpochybnila rovněž výsledky testu své dcery, která dle zjištění žalobkyně předpoklady splnila, ale z neexistujících zdravotních důvodů neabsolvovala ústní část. Poukázala na to, že probíhá policejní vyšetřování jazykové školy. Rozhodnutím ze dne 6. 10. 2017 správní orgán I. stupně zrušil povolení k trvalému pobytu žalobkyně.

[12] Krajský soud shledal důvodnou námitku nedostatečného zjištění skutkového stavu stran závěru správních orgánů, že žalobkyně nesložila úspěšně jazykovou zkoušku. Na jedné straně je zde osvědčení, ze kterého je jednoznačně patrné, že žalobkyně zkoušku vykonala, na straně druhé sdělení školy, která měla uvedené osvědčení vydat, o neúspěšném konání zkoušky podpořené podklady o průběhu jazykové zkoušky žalobkyně. Dle názoru krajského soudu se správní orgány přiklonily ke skutkové verzi vyplývající z pozdějšího vyjádření jazykové školy a předložených záznamů o průběhu jazykové zkoušky, aniž by došlo ke zneplatnění osvědčení o jejím vykonání (např. postupem dle § 156 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, dále též „správní řád“).

[13] Skutkově obdobnou situací se Nejvyšší správní soud zabýval například v rozsudku ze dne 10. 4. 2019, č. j. 9 Azs 392/2018 - 48. I v tomto případě bylo žalobci uděleno povolení k trvalému pobytu mimo jiné na základě osvědčení o vykonání jazykové zkoušky vystaveného stejnou jazykovou školou, která posléze informovala Ministerstvo vnitra, že žalobce se sice toho dne zkoušky zúčastnil, šlo o zkoušku opakovanou, ovšem zkoušku nevykonal a osvědčení mu nebylo vystaveno, což následně vyplynulo i z protokolů z jazykové zkoušky. Rozsudek zdejšího soudu se zabýval otázkou, zda je nutné, aby se podvodného jednání dopustil přímo sám cizinec, o jehož povolení k trvalému pobytu jde, nebo zda za určitých podmínek stačí, že se tohoto podvodného jednání dopustil někdo jiný. Nejvyšší správní soud zde vycházel z judikatury Soudního dvora EU a vyslovil, že: *„Nikdo se nemůže dovolávat zachování práv, která byla nabyta podle směrnice 2003/109 prostřednictvím podvodu, nezávisle na tom, zda tento podvod byl či nebyl spáchán nositelem těchto práv nebo zda mu byl znám, protože rozhodující skutečností je, že nabytí uvedených práv bylo důsledkem podvodu.“* Citovaný rozsudek shrnuje: *„Jinak řečeno, není nutné, aby se podvodného jednání dopustil samotný cizinec. Podstatné je, že k podvodnému jednání dojde a že jej cizinec využije.“*

[14] Ke shodnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 Azs 430/2018 - 38, kde byla rovněž řešena skutkově obdobná situace. Opět se jednalo o žalobce, který k žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu předložil osvědčení o vykonání jazykové zkoušky vystavené stejnou jazykovou školou, která úspěšné vykonání jazykové zkoušky následně popřela a předložila záznamy o průběhu této zkoušky. Nejvyšší správní soud se v této věci zabýval rovněž tím, zda bylo ve správním řízení spolehlivě prokázáno, že stěžovatel požadovanou zkoušku z českého jazyka nesložil. Konstatoval, že doložila-li jazyková škola přesvědčivé podklady svědčící o tom, že uchazeč nebyl u zkoušky úspěšný, resp. nezískal dostatek bodů k tomu, aby byl připuštěn k ústní části zkoušky a nevyvstaly-li žádné pochybnosti o pravdivosti těchto informací, ani stěžovatel správnost listin doložených jazykovou školou nijak relevantně nezpochybnil, bylo spolehlivě prokázáno, že uchazeč požadovanou zkoušku z českého jazyka nesložil. Z hlediska § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále též „směrnice“) spočívá prvek podvodného jednání žadatele v tom, že doloží přílohu žádosti, která neodpovídá skutečnosti a zkresluje tak informace o své osobě, jež jsou podstatné pro posouzení jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu: *„Pokud je spolehlivě prokázáno, že dotčená náležitost, kterou cizinec k žádosti o povolení k trvalému pobytu přiložil, neodpovídá skutečnosti, pak je*

pokračování

zjevné, že cizinec nesplnil podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu a nemůže tak být zájem na tom, aby jeho povolení zůstalo v platnosti. Zároveň je však nutno zkoumat, zda rozpor této náležitosti se skutečností byl způsoben podvodným jednáním cizince, resp. zda si tohoto rozporu byl cizinec vědom, a přesto takovou náležitost ke své žádosti přiložil.“ Jinými slovy, pozdější vyjádření jazykové školy spolu s podklady o průběhu zkoušky jsou dostatečnými důkazními prostředky z hlediska prokázání, že žadatel zkoušku nesložil, a tím i pro vyvrácení pravdivosti jím předloženého osvědčení (za situace, kdy nevystaly žádné pochybnosti o pravdivosti těchto informací či nedošlo k jejich relevantnímu zpochybnění žadatelem). Závěry vyjádřené v tomto rozsudku byly aprobovány Ústavním soudem (viz usnesení ze dne 14. 5. 2019, sp. zn. I. ÚS 1209/19).

[15] Krajský soud tedy založil své posouzení na nesprávné premise, že přiklonění se ke sdělení jazykové školy vyžaduje, aby byl nejprve formálně odstraněn rozpor mezi listinami předloženými jazykovou školou a žalobkyní např. tím, že bude osvědčení předložené žalobkyní zneplatněno postupem dle § 156 odst. 2 správního řádu. Ve smyslu rozsudku č. j. 1 Azs 430/2018 - 49 je třeba považovat pozdější sdělení jazykové školy za spolehlivý důkazní prostředek vyvracející pravdivost osvědčení předložené žalobkyní, jestliže nebyly relevantně zpochybněny skutečnosti ve sdělení (či jeho přílohách) uvedené. Pro účely řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu postačí, že budou údaje uvedené v osvědčení o vykonání jazykové zkoušky ze strany jazykové školy účinně popřeny za pomoci autentických a relevantně nezpochybněných záznamů o průběhu zkoušky. Není nezbytné zjišťovat, kdo je odpovědný za vzniklou situaci, tj. kdo ve skutečnosti vystavil osvědčení o vykonání jazykové zkoušky a zda podpisy na něm jsou pravé (srov. rozsudek č. j. 9 Azs 392/2018 - 49).

[16] Podle Nejvyššího správního soudu bylo ve správním řízení spolehlivě prokázáno, že žalobkyně požadovanou zkoušku z českého jazyka nesložila. Jazyková škola doložila přesvědčivé podklady svědčící o tom, že žalobkyně nebyla u zkoušky úspěšná, resp. nezískala dostatek bodů k tomu, aby byla připuštěna k ústní části zkoušky. Tyto podklady se přitom žalobkyni nepodařilo zpochybnit.

[17] Nejvyšší správní soud nesdílí pochybnosti žalobkyně o pravdivosti sdělení jazykové školy a jí předložených podkladů. Žalobkyně namítala, že test byl psaný obyčejnou tužkou, což umožňuje následné úpravy. Jinými slovy tvrdí, že test mohl být *ex post* upraven. Nijak už však nekonkretizuje, z čeho dovozuje, že k takové úpravě testu v jejím případě mělo dojít. Ani netvrdí, že test psala jiným prostředkem. Dle názoru Nejvyššího správního soudu hypotéze předkládané žalobkyní nic nenasvědčuje. Z doložených podkladů se nejví, že by test byl přepisován či jinak upravován. Nelze přisvědčit ani tomu, že by se rukopis na jejím testu nápadně na první pohled shodoval s rukopisem na testu její dcery. Žalobkyně ani zde přímo neuvedla, že se nejedná o její písmo. Nejvyšší správní soud považuje rovněž za velmi nereálné, aby zpětně docházelo k úpravě písemných testů žalobkyně (a členů její rodiny) ze strany jazykové školy, resp. pro takové jednání nevidí sebemenší důvod a žádné plausibilní vysvětlení nepředložila ani žalobkyně. Varianta, že by sama jazyková škola následně vytvářela pro účely správního řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu vlastní verze testů úspěšných uchazečů, podle nichž by tito úspěšní nebyli, se Nejvyššímu správnímu soudu jeví jako nanejvýš nepravděpodobná. Námitky žalobkyně proti podkladům předloženým jazykovou školou

tedy nelze považovat za daných okolností za natolik přesvědčivé, aby bylo třeba přistoupit k výsledku ředitele jazykové školy, členů zkušební komise či k vyhotovení znaleckých posudků, jak požadovala žalobkyně. Žalobkyně ve výsledku pouze hypoteticky dovodila, že test psaný tužkou lze následně upravovat, a shledala podobnost písma ve svém odpovědním archu s písmem své dcery na jejím odpovědním archu. Naopak z její strany vůbec nezaznělo, že by test předložený jazykovou školou nepsala ona nebo že se nejedná o její písmo.

[18] Nejvyšší správní soud nemohl přehlédnout ani rozpory ve výpovědích žalobkyně o průběhu jazykové zkoušky. Do protokolu o výsledku žadatele ve věci řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu dne 4. 12. 2014 uvedla, že ke zkoušce na jazykové škole v Kolíně jí přihlásil její současný zástupce Sergey Zaripov, protože v místě jejího bydliště, tj. v Karlových Varech, nebyl volný termín. Zkoušku dle svého vyjádření skládala v srpnu 2014 v budově školy. Podrobně popsala průběh zkoušky a dále uvedla, že *„pro osvědčení jsem si musela poté dojet. Po zkoušce jsem ho nedostala. V srpnu jsem složila zkoušku a začátkem září mi bylo sděleno, že se mám pro osvědčení dostavit. (...) Osvědčení mi pak převzal ve škole pan Zaripov. K převzetí jsem mu udělila plnou moc.“* Její zástupce (S. Zaripov) takto popsaný průběh převzetí osvědčení o vykonání jazykové zkoušky k dotazu správního orgánu potvrdil. V reakci na oznámení o zahájení správního řízení ze dne 22. 9. 2017 však již žalobkyně v zastoupení též zástupcem uvedla, že si je *„na 100 % jistá, že osvědčení, které se mi předávalo, bylo přímo od zkoušejícího, který byl celou dobu přítomen schůzky“* a že po absolvování ústního testu byla požádána, aby zkontrolovala údaje na osvědčení. Rovněž v odvolání žalobkyně poukazovala na to, že osvědčení jí předával jeden ze zkoušejících. Přestože se žalobkyně po téměř 3 letech od konání jazykové zkoušky nadále celkem podrobně vyjadřuje k jejímu průběhu, přičemž si je dle vlastních slov zcela jistá, v tak zásadní věci jako je předání osvědčení o vykonání jazykové zkoušky předkládá zcela odlišné tvrzení od toho, které uvedla ve výpovědi provedené v krátkém časovém odstupu od konání jazykové zkoušky. Rozpor v tak zásadní věci rozhodně nesvědčí o věrohodnosti žalobkyně a pravdivosti jí předloženého osvědčení o vykonání jazykové zkoušky.

[19] Za těchto okolností lze uzavřít, že se žalobkyni nepodařilo sdělení jazykové školy a jí předložené podklady relevantně zpochybnit a lze tak vycházet z jejich správnosti. Jestliže z podkladů, které nebyly relevantně zpochybněny, plyne, že žalobkyně nebyla ani připuštěna k ústní části zkoušky, je nepravděpodobné, že by nevěděla o tom, že obsah osvědčení o vykonání jazykové zkoušky, které předložila, není pravdivý. Pokud tedy žalobkyně předložila osvědčení o úspěšném absolvování jazykové zkoušky, jednalo se o doklad [dle § 70 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců podstatný pro posouzení žádosti], v němž uvedené údaje neodpovídaly skutečnosti. Podle Nejvyššího správního soudu bylo ve správním řízení spolehlivě prokázáno, že žalobkyně požadovanou zkoušku z českého jazyka nesložila.

[20] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který byl uplatněn v nyní posuzovaném případě, není v rozporu s unijním právem, konkrétně s čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice, podle kterého dlouhodobě pobývajícím rezident ztrácí nárok na právní postavení dlouhodobě pobývajícím rezidenta, jestliže bylo zjištěno, že právní postavení dlouhodobě pobývajícím rezidenta bylo získáno podvodem. Již citovaný rozsudek Nejvyššího

pokračování

správního soudu č. j. 1 Azs 430/2018 - 38 uvádí: „Ve směrnici není pojem podvodu, který považuje stěžovatel pro posouzení jeho jednání za podstatný, nijak konkrétněji vyložen. Dle Nejvyššího správního soudu není v rozporu se smyslem tohoto ustanovení směrnice a ani se samotnými cíli směrnice, pokud vnitrostátní předpis stanoví jako důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu skutečnost, že byl pobyt povolen na základě náležitosti (podstatné pro posouzení žádosti), která neodpovídá skutečnosti. Izde však musí být přítomen prvek podvodného jednání žadatele spočívající v tom, že doloží přílohu žádosti, která neodpovídá skutečnosti a zkresluje tak informace o své osobě, jež jsou podstatné pro posouzení jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu.“ O takový případ se jednalo i v nyní posuzovaném případě, ve kterém považuje soud za nepochybné, že žalobkyně vědomě předložila osvědčení o vykonání požadované zkoušky z českého jazyka, které neodpovídalo skutečnosti, neboť tuto zkoušku nesložila (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 392/2018 - 48).

[21] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační námitky stěžovatelky jsou důvodné, a rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V novém řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[22] Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[23] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu